

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 189.

60de Møde.

Onsdagen den 8de Mai.

(Fortf.)

Ordføreren (Kierkegaard): Det vil være i det ærede Things Grindring, at det har været Tilfældet med dette Lovforslag, som ellers ikke hyppigt har været Tilfældet med andre Lovforslag i denne Forsamling, at der først efterat det havde været til første Behandling her i Salen, blev nedsat et Udvalg til at tage det under Overveielse og gjøre det til Gjenstand for videre Behandling. Og den ligefremme Følge heraf er den — idetmindste naar det tillige er skeet, som det ved denne Sag er skeet, at der har fundet en udførlig Forhandling Sted derom, da Sagen første Gang kom for her i Salen — at jeg, som Udvalgets Ordfører, ikke, idetmindste fra først af, vil have synderlig meget at sige desangaaende, men kun vil have at tyde hen til, hvorledes de Grunde, der for Størstedelen allerede ere blevne udtalte under Behandlingen her i Salen, have gjort sig gjældende hos Udvalget i det Hele, eller hos Majoriteten eller hos Minoriteten i samme og virket ind paa Indstillingerne.

Der er et Punkt, hvortil hele Udvalget har fundet sig ganske enigt, og det er i afgjort Interesse for Friheden paa det aandelige og navnlig det religiøse Gebeet, og endvidere i Anvendelsen af den almindeligere Interesse ogsaa paa denne Sag, som foreligger, i Særdeleshed i den Overbeviisning altsaa, hvilken ogsaa Betænkningen udtaler, at ogsaa, hvad Psalmer og Psalmesang angaaer, bør det, naar Forholdene tænkes at være fuldkommen i deres Orden, beroe paa vedkommende Menigheder selv i Forening med den Præst, som de have, paa passende Maade at komme overens om, hvilken Psalmebog og hvilke Psalmer der hos dem skulle benyttes, afflaffes eller ombyt-

tes med andre, og saa fremdeles. Men ligesom der, den Dag Sagen var Gjenstand for Forhandling forrige Gang her i Thinget, blev gjort gjældende, at der imod at udgive en Lov, som skulde ordne dette Forhold, for Diebliffet reiste sig ikke ringe Betæneligheder, saaledes har fortrinsviis netop de dengang omhandlede Betæneligheder, som i Særdeleshed bleve fremførte af den høitærede Cultusminister, stærkt gjort sig gjældende i Udvalget. Saaledes for det Første Hensynet til, at man vilde komme til, ved at give en saadan Lov, at foregribe Bestemmelserne om, hvem der egentlig ere at ansee som Menighedens stemmeberettigede Medlemmer; at man ligeledes vilde komme til at foregribe Bestemmelsen om, hvorledes den enkelte mindre Menighed forholder sig til den store Menighed eller til Folketirken i det Hele, og at man endelig vilde udsætte sig for, og saa at foregribe Bestemmelsen angaaende, hvorledes den kirkelige Afgjørelse af dogmatiske Spørgsmaal burde være at indhente. Idet nu disse Betæneligheder have gjort sig særdeles stærkt gjældende hos Fleertallet af Udvalget, har det anset det for ubetimeligt for Diebliffet at gaae ind paa at give en Lov, enten i Overensstemmelse med det foreliggende Forslag eller over Hovedet denne Gjenstand betræffende. De til Fleertallet hørende Medlemmer af Udvalget have derimod meent, at kunne søge Sagen afgjort ad administrativt Veie. Dog have de ved dette Udtryk ingenlunde villet tilkjendegive, at de meente, at for Fremtiden Afgjørelsen af, hvorvidt enkelte Menigheder i Forbindelse med Præsterne kunde faae Tilladelse til at vedtage nye Psalmesamlinger, skulde være hvad der kaldes en Raades Sag, og fremdeles som en Bevilling i ganske specielle Tilfælde skulde ansøges og tilsaaes, men derimod antaget, at der skulde udgaae en mere almindelig Tilkjendegivelse, hvoraf det maatte være bitterligt, at Præsterne og Menighederne over-